

Liturgijsko vrijeme Došašća

(Malo jest dulje ovo razmišljanje/izlaganje, ali nemoguće ga je izreći kraće.
Zato uzmite malo vremena pa za svoje znanje i duhovni rast pročitatte retke koji slijede)

Povijest Došašća

490. godine, biskup Perpetuus iz Toursa proglasio je Došašće pokorničkim vremenom u franačkoj Crkvi, naređujući post u tri dana svakog tjedna od 11. studenog (blagdan svetog Martina) do Božića. Bilo je to vrijeme slično Korizmi, a slično se i nazivalo: Četrdesetodnevni post svetog Martina.

U dijelu Crkve koji je gravitirao k Rimu, Došašće se kao posebno liturgijsko vrijeme javilo jedno stoljeće kasnije nego u franačkoj Crkvi. No, nije bilo pokorničkog karaktera, nego vrijeme radosti, slavljenja i pripreme za Božić. U trinaestom stoljeću je postignut, može se reći, kompromis koji je kombinirao ovaj post i pokornički karakter s misnim tekstovima i kraćim četverotjednim ciklusom rimske liturgije Došašća. Tako je ostalo sve do II. Vatikanskog koncila, koji je uveo manje izmjene kako bi jasno odredio duh korizmenog i vremena Došašća.

Došašće ili Advent dolazi iz latinske riječi *advenire* (dolazak), no prevodi se nekada i kao *pustolovina ili avantura*. Dakle, misao vodilja mogla bi se izreći ovako: => Kad Bog dođe k nama, onda je to za nas pustolovina, objava, velika stvar iliti avantura. Kad se kaže Došašće ili Advent, vjernici poprilično toga podrazumijevaju pod ovim dolaskom i najčešće misle na sve ovo:

- čekamo dolazak Isusa Krista u naš svijet,
- pripremamo se za slavlje Božića,
- čekamo i razmišljamo o dolasku Isusovom u slavi na kraju vremena,
- čekamo i razmišljamo o Kristovu dolasku u našu nutrinu danas,
- itd.

Sam hod kroz liturgijsko vrijeme Došašća počinje nedjeljom koja pada između 27. Studenoga i 3. prosinca (nedjeljom koja je po kalendaru najbliža blagdanu svetoga Andrije apostola, 30.11.). Prvu nedjelju došašća karakterizira tema ponovnog Kristovog dolazaka, drugu i treću osoba Ivana Krstitelja, a četvrta predstavlja Mariju, Djevicu i Majku, koja je rodila Krista.

Došašće je uvijek podjeljeno na dva dijela: prije 17. prosinca i od 17. prosinca do Božića

* Proći ćemo ona glavna obilježja Došašća i bez velikih zaključaka dozvoliti da nam ono samo iznjedri svoju poruku koja je živjela i živi u vjeri i tradiciji Hrvatskog naroda.

Zornice

Adventske zornice posjeduju u sebi neku posebnu draž koju vjernici osjećaju i rado prihvaćaju, makar je možda i ne mogu uvijek riječima izreći. Naime, naš čitav život odvija se u izmjeni dana i noći. Čini nam se kao da danju živimo, a noću zamremo. Kažu ljudi - dulje ćeš živjeti ako manje spavaš; ili – tko rano rani, dvije sreće grabi. Čini se da općenito čovjek voli

dan, a noć doživljava kao nešto mračno, ona je pogodna za lopove, kradljivce i zasjede i čovjek je se često boji. Danju slobodno hodamo, svi smo na ulicama, svi radimo....

Zajednica Isusovih vjernika kao da želi kroz mise zornice sebe iz dana u dan podsjećati na ovu misao=> kao što postoji dinamika izmjene noći i dana u materijalnom, tjelesnom, svakodnevnom životu, tako postoji i dinamika izmjene „duhovne noći i duhovnog dana“ (unutarnje sreće i zadovoljstva i unutarnje naše depresije, žalosti i problema). Zato svakoga ranoga jutra u Došašću, Crkva poručuje da čovječanstvo ne smije izgubiti nadu, jer odgovor na sve naše duhovne noći jest Krist koji želi pridignuti one koji su slomljena srca, da ožive i prikupe snagu na ranojutarnjem susretu s Njime u euharistiji i u susretu s braćom i sestrama.

Adventske pjesme

Posebni štimung i ljepotu ovom vremenu daju adventske pjesme. Rado ih pjevamo i razmišljajmo o njihovim tekstovima u Došašću. Prisjetimo se samo nekoliko naslova: Poslan bi anđel Gabrijel, Rosite nebesa, Zlatnih krila, Zdravo budi Marijo, Visom leteć, Marijo ti sjajna zornice ili pak naša najpopularnija adventska Padaj s neba. Pokušajmo ih uzeti koji dan i za meditaciju ili jutarnju molitvu. Zadiviti ćemo se nad dubinom i ljepotom ovih tekstova.

Adventski vijenac

Stariji će se sjetiti da u Hrvata ranije nije bilo toga vijenca. Hrvatski i srpski „komunistički“ (partizansko-antifašistički) zločinci uvijek su vjeru prikazivali kao privatnu stvar, a zapravo su je planski i grubo zabranjivali, pa tako ni adventski vijenac nije smio biti nigdje osim u kući i crkvi.

Posljednjih dvadesetak godina običaj adventskih vijenaca proširio se i u javni život našeg društva. Evo kratke povijesti, pa će nam njegova smislenost i poruka sama po sebi doći i uvidjeti ćemo i (nadam se) izbjegavati opasnost da nam on postane samo dio folklor.

Prvi adventski vijenac na svijetu pojavio se 1838. u domu za siromašnu djecu "Das Rahe Haus" ("Trošna kuća") u Hamburgu. Mladi evangelički pastor i odgojitelj Johann Hinrich Wichern (1808. – 1881.) okupio je 1838. siročad s ulice te im ponudio staru i trošnu kuću kao novi dom. Želio je te godine svojim štíćenicima Došašće učiniti što ljepšim, pa se dosjetio i napravio drveni kolut na kojeg je stavio 4 velike svijeće za 4 nedjelje, a između njih 19 malih, za dane u tjednu. Svaki dan palili su po jednu svjećicu, a vijenac je na Božić zasjao poput velikog svjetlosnog kruga sa 24 svijeće. Odatle se vijenac širio dalje, da bi danas bio obilježje Adventa po čitavom svijetu.

Simbolika i poruka adventskog vijenca:

*** oblik zatvorenog kruga**

Krug ili prsten nema početka i kraja. Oduvijek se tumačio kao simbol vječnosti i neprekinute vjernosti. Tu, dakle, čitamo znak Božje vjernosti zadanim obećanjima, gdje obećaje kroz čitavu Bibliju spasenje čovjeku, stvorenju koje najviše ljubi; na isti način vijenac možemo promatrati kao simbol koji je u antičko vrijeme predstavljao znak pobjede, a u kršćanstvu je postao znak pobjede Isusa Krista, znak spasenja koje smo po Njemu dobili. Zato je dobro da vijenac bude okrugli. Svakakvi drugi izričaji nisu zabranjeni, no gube ovu simboliku.

* postepeno paljenje svijeća, simbol svjetla

Jasno je da postupno paljenje svijeća, označava približavanje Božića. Svetkovine kad se vjernici raduju, slave i sjećaju se tog najvećeg dana u povijesti Zemlje => dolazak Sina Božjega na svijet. Trenutak je to kad Bog samoga sebe po Sinu objavljuje svakom čovjeku. Svjetlo svijeća podsjeća, dakle, na onoga koji je za sebe samoga rekao – Ja sam svjetlo svijeta!

* zelenilo adventskog vijenca

Danas imamo vijenčice svih vrsta i oblika, no prvotno je bio isključivo od zimzelenog granja koje ni po zimi ne gubi svoje lišće. Dakle, zelenilo vijenca upućuje na život koji ne prestaje, na život vječni koji je Bog po Isusu objavio. Slobodno se veli da ove zelene grane podsjećaju i na Isusov ulazak u Jeruzalem, kada ga je narod svečano pozdravljao kao kralja i mesiju, jer ambrozijanska liturgija (još danas postoji u milanskoj biskupiji) u Adventu predlaže čitanje Isusova svečana ulaska u Jeruzalem.

* Za kraj

Pamtimo ključne pojmove: vijenac, svjetlo, zornice, nova nada, pjesme, objava vječnog života u Isusu, svijeće..., Advent, dolazak, Došašće... Sve ovo **gubi svoju dubinu** i smislenost ako **zaboravim** na Isusov dolazak k meni, u moj život u mom **svakidašnjem Adventu**. On dolazi, ljubi me, djeluje, pomaže mi, savjetuje i upućuje na život po Evanđelju... A sve to radi moje sreće, moje vječne sreće.

I sad dolazi ono najvažnije pitanje →

Primjećujem li ga???

Trudim li se uočiti njegove zahvate u moj svagdan???

Ako je odgovor – da => blago meni; nastaviti ću tako!

Ako je odgovor – ne => imam izvanrednu priliku da se s novim Došašćem počnem **truditi da svake večeri prođem u mislima svoj dan tražeći odgovore na pitanje: Isuse, gdje si bio danas u mojem danu?!! Gdje sam prepoznao tvoju prisutnost i djelovanje???**